

beløbe sig til 550 □, altsaa knap $\frac{1}{5}$. Der er dog ikke saa ganske lille Forskjel paa, om man skal have en større forøget Udgiit til Tækning paa $\frac{1}{5}$ af Gaardens Bygninger eller paa det Hele. Endvidere mente den ærede Ordfører, at naar Taget over Dørene skulde fastbindes med Serentraad og altsaa paa det Sted blive liggende og brænde, kunde man ligesaagodt med Hensyn til Brandsfare for Nabobygningerne lade det brænde over det Hele. Dertil vil jeg dog bemærke, at jo større Ildmasse der er, som er istand til at forplante sig videre, desto farligere er det. Med Hensyn til den Tale om Nedskriden af Taget paa Baaningshuset mente ogsaa den ærede Ordfører, at det var helligere, om det blev liggende og brændte paa Huset, da ellers Folk kom til at staa og vente, inden de kunde komme ind og redde, saalænge Taget ikke var færdet ned. De fleste Ildbrandsstilfælde paa Landet ere jo paa enligliggende Huse eller Gaarde, og det er yderst sjældent, at der lige i det første Dieblis, Ildbranden opstaar, kommer Rebningssmandskab fra Naboerne tilstede, saa at der altid vil gaa en lille Tid, inden Mandskab kommer tilstede. Det er kun i de større Landsbyer, at der kan være Tale om at have Folk ved Haanden. Der gaar altsaa en lille Tid, og i den strider Taget ned, og naar Folk komme, kunne de strax begynde at redde; men naar de komme og skulle redde, forinden Taget er faldet ned, er det for farligt at være derinde. Den ærede Ordfører var ikke saa lidt ilde tilfreds med min Dmtale af Betænkningen, og lod mig vide, at den ikke var hans, men hele Udvalgets, ialtsald Flertallets. Jeg tror ganske vist ogsaa, at jeg nævnte „Flertallets Betænkning“, men jeg var dog berettiget til at saa ud fra, at det var den ærede Ordfører, der havde skrevet den — det pleier jo at være Tilfældet — og som saadan har han jo ogsaa Hovedandelen i dens Affattelse. Det har ganske vist ikke været min Hensigt at lade ham vide, at jeg ikke troede, at han havde nogen Forstand paa de Ting, her er Tale om, men jeg kunde ikke lindre end gjøre opmærksom paa en Passus i Betænkningen, som jeg mente var affattet med mindre praktisk Renskab overfor det, som den omhandler, og den ærede Ordførers sidste Udtalelse giver mig fornøjet Anledning til at fastholde denne Formodning, idet han paany vilde overtyde os om, at Halmstærerne laa udenpaa Taget. Hvis den ærede Ordfører en Dag skulde have Leilighed til i Forening med mig at foretage en Spadsretour udenfor Byen saa langt, at vi trafte paa et straatækket Hus, tror jeg nok, at jeg vil være istand til at overbevise ham om, at hverken Simerne eller hvilket som helst Bindemiddel ligge udenpaa Taget men inde i Taget, og derfor er der ikke nogen Fare for, at Bindemidlet kan rive sig løs og flyde omkring mere, end selve Taget kan det. — Svad Udringsforslag under

Nr. 13 til § 6 angaar, har jeg læst det saaledes, at det netop skulde være Bræderne eller Planterne, som skulde have en Tykkelse af mindst 2", men efter den ærede Ordførers Udtalelser maa jeg næsten formode, at det skal være Meningen, at til de 2 Lommers Tykkelse skal Røringen og Skalkpudset medregnes. Er det Tilfældet, har jeg ingen Indvending at gjøre, men hvis det var Bræderne eller Planterne, der skulde være 2" tykke, var det, jeg mente, at det ikke var nødvendigt; saa kunde gjerne de enkelte Bræder være $\frac{3}{4}$ " tykke. Jeg skal slutte med at sige, at, naar den ærede Ordfører fremsatte en Antydning af, at jeg muligvis havde modtaget Ordre andetsteds fra, er det saa lidt Tilfældet denne Gang som nogensinde. Jeg pleier i politisk Henseende at handle efter det bedste Skjøn, jeg er istand til at danne mig om enhver Sag, og denne Ret vil forhaabentlig den ærede Ordfører ikke bestride, saavist som han formodentlig vil gjøre Fordring paa en lignende Ret for sig selv.

Justitsministeren (Mellemann): Det forekommer mig, at under den Diskussion, der har fundet Sted nu idag — og det gjælder ogsaa om den, der har fundet Sted igaar, — har det vist sig, at der er flere ærede Medlemmer, hvis Resultater, hvis Konklusioner staa i et høist besynderligt Forhold til deres Præmisses, til deres Grunde. Det forekommer mig nemlig, at der navnlig idag er fremkommet fra flere ærede Medlemmers Side Udtalelser, som nærmest maa forstaaes saaledes, at de Herrer overhovedet drage i Tvivl, om det er en ønskelig Foranstaltning, at Tage i større eller mindre Omfang besæftes med Serentraad istedetfor med de hidtil sædvanlige Bindemidler. Det er imidlertid et Punkt, synes jeg, man først og fremmest burde gjøre sig klar paa; thi, hvis man er af den Mening, at det overhovedet slet ikke er ønskeligt, at denne Foranstaltning, denne Forandring foretages paa Grund af mange forskellige Betæneligheder, der ere forbundne dermed, synes det mig ikke, at man kan komme til at stemme for noget af de foreliggende Udringsforslag til § 1, hverken det udenfor Betænkningen stillede eller for Udvalgets. Sa, der er jo endog nogle af de Herrer, som have udtalt sig saa stærkt, at det forekommer mig, at den naturlige Følge af deres Betragtninger maa være den, at de maa stemme for, at det skulde være ligefrem forbudt at benytte Serentraad. Hvis man billiger de Hensyns overveiende Betydning, som disse ærede Medlemmer ere fremkomne med, synes det mig, at man maa komme ind paa den Vej. Hvis man saaledes mener, som nogle af de Herrer have udtalt, at det i Grunden er mere skadeligt end gavnligt af Hensyn til Brandsfare, at Tagene blive liggende, fordi Ilden saa lettere kunde forplantes til Nabohusene, hvis man betragter det som en Indvending af afgjørende Be-